

[Ingomar Petersen.]

er jo ikke noget, vi i øjeblikket ligefrem er særlig interesserede i.

Jeg vil sige til hr. Aage Frandsen, at det er rigtigt, at det formentlig koster mellem 1 mia kr. og 2 mia kr. i ulykker og arbejdsulykker, når man regner det hele med, sygehusophold, og hvad der ellers er, men man kan jo ikke argumentere med et sådant beløb over for de udgifter, der er som følge af loven. For vi erkender jo alle sammen, at alle de arbejdsulykker, der er i dag, kan vi desværre ikke undgå ved at vedtage denne lov. Vi kan måske være heldige at nedsætte antallet med en 10-15 pct., og det ville være dejligt, men så er det jo helt andre tal, vi skal sammenligne.

Jeg vil lige til slut sige, at nu er det jo ikke første gang, arbejds- og boligministeren offentligt meddeler, når man taler om lovforslag, at ministeren ikke har fantasi til at se, at han er minister om et år eller to år. Jeg vil da godt spørge, om ministeren allerede er ved at blive træt?

Aage Frandsen (SF):

Ministeren karakteriserede min holdning til dette spørgsmål som, så vidt jeg husker, religiøs og politisk. Selvfølgelig er det en politisk betragtning, men at det skulle være religiøst, kan jeg ikke se, når man nævner, at der i øjeblikket er — og vil være — konflikter mellem de mennesker, som ejer en virksomhed, og de mennesker, som er beskæftiget i den pågældende virksomhed, netop vedrørende sikkerhed og sundhed. Det har vi en række konkrete eksempler på, og man skal da ikke lade, som om modsætningen ikke eksisterer. Det kan man gerne kalde politisk, for det er det i høj grad, det er en politisk vurdering. Men at der skulle være tale om noget religiøst, kan jeg slet ikke se.

Det var ikke så meget ministerens evne som person i forbindelse med denne lov, men det er ministeren som repræsentant for den regering, vi har i øjeblikket, som jeg ikke har megen tiltro til. Man nævner i bemærkningerne til lovforslaget f. eks. arbejdsmedicinske klinikker og arbejdsmedicinske institutter, men den nuværende regering har for bare et halvt år siden afslået at give støtte til arbejdsmedicinsk klinik i Århus. Det drejer sig ikke om ret mange

penge. Der var her en mulighed for at vise, allerede inden man gennemfører loven, at man vil fremme den slags ting. Det kunne man have gjort ved et forholdsvis beskedent beløb. Det ville regeringen altså ikke. Man ønsker — det har i hvert fald hidtil været princippet — at spare på en række områder.

Det er da rigtigt, som hr. Ingomar Petersen nævnte, at der ikke er tale om, at hvis vi giver 10 mill. kr., så afskaffer vi alle de udgifter som følge af ulykker, som jeg nævnte var 1-2 mia kr., naturligvis ikke. Det var netop det, jeg startede med at sige, at sådanne illusioner skulle vi ikke nære. Men det er givet, at både ud fra en økonomisk betragtning, ud fra en samfundsmæssig betragtning og ud fra menneskelige betragtninger er det et af de steder, hvor det kan betale sig at give penge ud til forebyggende arbejde i stedet for at få udgifterne senere i form af mangefold udgifter både for den enkelte og for hele samfundet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om tobaksafgifter.

(Lovforslag nr. 76. Fremsat 14/11 74).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Egon Jensen (S):

Jeg troede faktisk i første omgang, at lovforslaget var en afgift på håndarbejde, og så tænkte jeg med fortvivlelse på hækleri og broderi og strikkeri og den slags ting. Men det var altså noget andet, for det er et forslag om straf for de mennesker, der tillader sig den luksus at rulle deres cigaretter selv, med hånden. Man skal endelig ikke opmuntre nogen til egen indsats, så kommer finansministeren straks med pegefingeren.